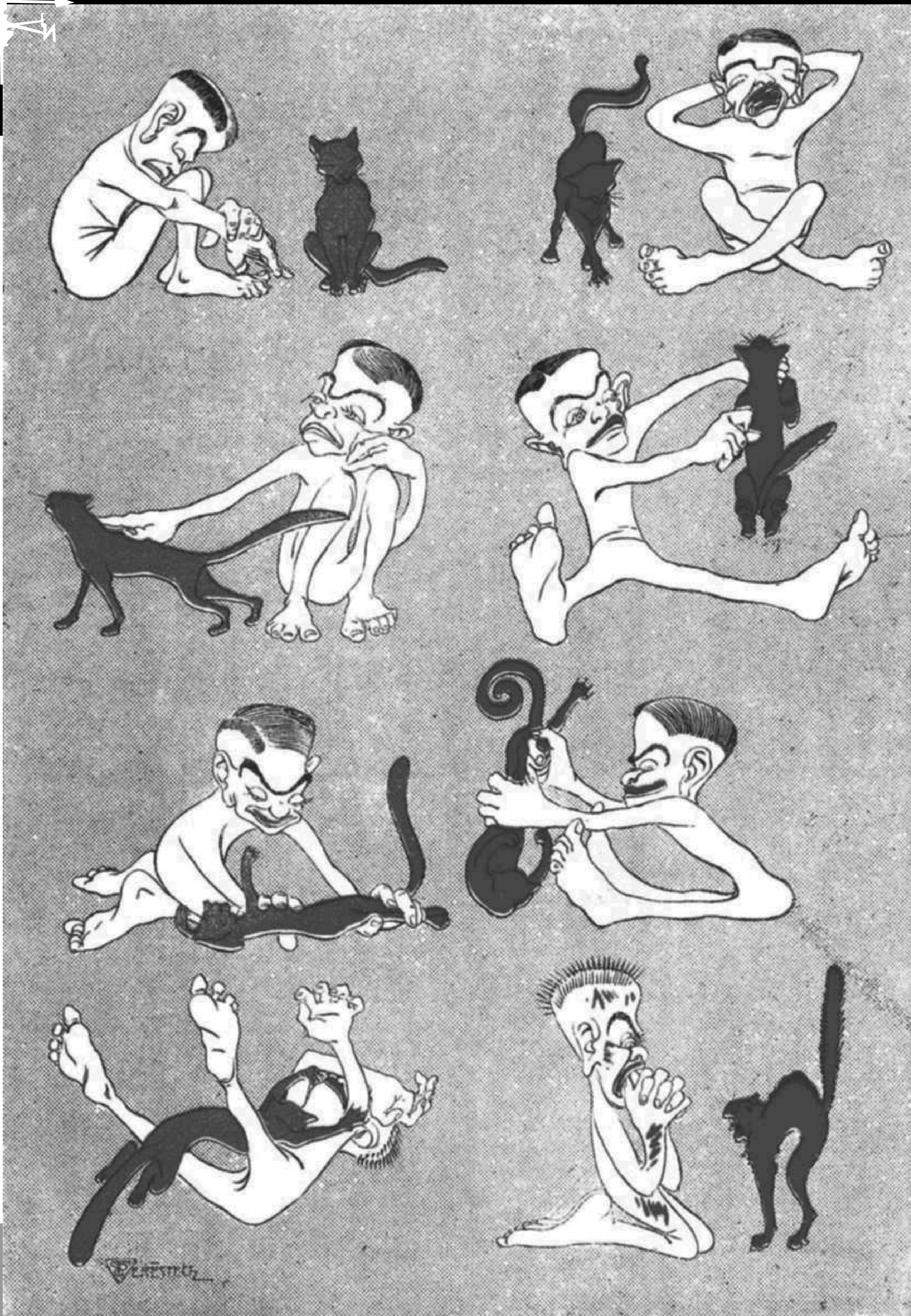
La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

No. 0
abril 2006
0'50 €

Fantasia ferèstega
Ferrés
(Cucut,1905)

Editorial

La Rosa dels Vents
Publicació de debat llibertari als Països Catalans

No 0
Abril 2006

Index:

Contacte:
rosadevents@gmail.com

Adreça postal:
La Rosa Dels Vents
CSA Can Vies
C/ Jocs Florals 42
Sants - Barcelona

Presentació de La Rosa dels Vents

Entre les vostres mans teniu el número 0 de "La Rosa dels Vents". La pretensió d'aquest plec de fulls és el que hem resumit en el subtítol de "Butlletí de debat llibertari als Països Catalans". Aquells/es que hem participat en la creació d'aquest número hem volgut recollir el desig d'un grup de persones que des de feia temps parlaven de crear una publicació com aquesta. La pretensió del recull és el de donar espai a grups o persones que hi desitgin publicar documents per al debat.

Hem intentat crear uns apartats suficientment genèrics, però alhora definitius, com per a facilitar-ne la lectura, estructurant-ne els continguts. Aquests apartats, que veieu acotats a la columna de l'esquerra són doncs:

Editorial: Pretendrà explicar la visió de la gent que forma part de la redacció habitual de la publicació sobre diferents temes que es creguin oportuns.
Actualitat: On apareixeran articles referents a temes que per un motiu a altre formen part del present i que veiem interessants d'explicar.
Col·laboracions: Un apartat genèric on anirem incloent intervencions de gent aliena a l'editorial del butlletí, però que tenen coses a dir prou interessants com per a ésser publicades en les nostres pàgines.
Lluites: En aquesta secció volem fer sentir les preocupacions de diferents lluites temàtiques i/o sectorials.
Lectures: Pretén recollir texts de lectura recomanada que poden servir com a fonaments per a debats o d'ampliació del coneixement personal.
Humor: Per a sobreviure a tanta lectura reflexiva, donem una mica d'espai a l'esbargiment mental amb un petit racó humorístic.
El nostre passat: Un repàs a diferents moments de la història dels Països Catalans, des de les lluites obreres a biografies personals, etc.
Agenda: Llistat dels actes que s'esdevindran en coneixement nostre.

Un cop feta aquesta mínima presentació només ens queda convidar-vos a participar d'aquest projecte, encara que només sigui enviant-nos els teus articles, cartes i/o reflexions. El nostre contacte és: rosadelsvents@gmail.com

Actualitat

Situació a les presons dels Països Catalans

Degut a la detenció i posterior empresonament de n'Ignasi i en Ruben (A 20 d'abril, encara a la presó), acusats d'atemptat contra un centre del CIRE, em cregut fer un breu resum de la situació actual de les presons en el nostre territori. Mai han sigut les presons llocs en els que els drets humans més bàsics hagin estat respectats com a norma però, en els últims anys, la situació a les presons arreu del país ha anat empitjorant alarmantment: sobrepoblació, malalties, escasses perspectives de reinserció, drogodependències, etc, són el dia a dia de més de 16.000 persones a les presons dels Països Catalans.

Sobrepoblació.
Durant l'últim any, la població reclusa ha augmentat aproximadament un 2% gràcies a les polítiques de mà dura que s'estan duent a terme. Només a Catalunya hi ha un 150% d'ocupació, és a dir, en 100 places considerades "òptimes" estan convivint 150 persones. L'amuntegament provoca greus problemes com són la manca d'intimitat, manca de personal mínim, manca d'higiene i un elevat número de conflictes que l'absència d'un espai propi genera. A aquesta sobrepoblació hem d'afegir les condicions de moltes de les presons degudes a la seva antiguitat. Pel que fa a les noves, aquestes són construccions gegantesques que queden allunyades dels nuclis urbans i mal comunicats.
Són nombrosos els casos de cel·les sense llum i ventilació natural, sense el mobiliari necessari per considerar una cel·la com "habitable" i amb una manca general d'espai: s'han documentat casos en que la sobrepoblació era tal que era impossible que tots els presos d'una cel·la poguèssin estar dempeus al mateix temps.

Salut i higiene.
A pesar de les pròpies característiques de la població reclusa amb una alta incidència de drogodependències i patologies associades (56% de drogodependents, un 26% pateix SIDA i un 44% pateix alguna malaltia seriosa), les condicions de salubritat de les presons no són precisament bones. Són les pròpies persones preses les que constaten que el medi carcerari ha afectat a la seva salut. A la manca de mitjans "tècnics" s'han d'afegir la lentitud en l'assistència i la impossibilitat en molts casos de veure al metge quan es necessari.
Cal recordar que segons les pròpies fonts d'institucions Penitenciaries, a l'estat espanyol van morir 800 persones els últims 5 anys. És pràcticament impossible que una persona presa pugui sortir en llibertat condicional per malaltia. Només els malalts en fase terminal aconsegueixen sortir, com es el cas del company Xoxé Tarrio que va a morir a un hospital de La Corunya després de passar mesos en coma.

Drogodepències.
Com ja hem dit abans, un 56% de les persones preses es declara obertament drogodependent. Amb tot això, les institucios només mostren deixadesa i indiferència. Per il·lustrar-ho, el següent exemple: a l'estat espanyol, des de l'any 1993, es va instaurar progressivament a les presons un programa per afavorir l'intercanvi de xeringues. La Generalitat de Catalunya va ser la última en l'aplicació d'aquest programa a pesar de que un col·lectiu de 61 persones (metges, infermeres, educadors,...) van oferir-se al Departament de Sanitat per col·laborar en el disseny i execució del pla... sense que l'oferta fos acceptada.
Respecte als programes de metadona, es limiten al seu subministrament sense cap tipus de seguiments de l'evolució dels drogodependents: no es controla la dosis subministrada, no s'informa a la persona tractada, etc.

La feina a les presons. El CIRE.
Sí, també a les presons es pateix explotació laboral, tot per arribar a una possible reducció de pena. A les presons, bàsicament, hi ha dos tipus d'activitats laborals. D'una banda, els denominats "*destinos*" que consisteixen en la realització de totes les feines relatives al funcionament de la presó, com són cuiners, paletes, escombraires, etc. Ens trobem en dues situacions diferents: els que treballen poques hores al dia i no guanyen cap diners i els que pateixen jornades laborals de, fins i tot, 10 hores diàries rebent sous per sota del sou mínim.
De l'altra banda estan les activitats laborals afavorides pel CIRE (Centre d'iniciatives per a la Reinserció). El CIRE gestiona aquells tallers utilitzats per empreses per contractar mà d'obra barata per les seves tasques mecàniques i en cadena, precisament tasques que no requereixen de cap formació ni aprenentatge entrant, aleshores, en contradicció amb la suposada raó d'aquest treball, que és la formació professional i la reinserció.
Personatges il·lustres del nostre país han dirigit el CIRE com Marta Ferrussola (la "molt honorable"), Maria Teresa Samaranch (filla del gran "demòcrata de tota la vida" Juan Antonio Samaranch), exdirectors de presons, etc. També hem de destacar que les **empreses** CCOO i UGT formen part del seu Consell Assessor.

A Catalunya hi ha 30 tallers a les presons que en 1999 van facturar 1.239 milions de pessetes (dades de 1999). Com exemple de les situacions a les que han de fer front els i les preses, el cas de la empresa Codorniú que va contractar, sempre a través del CIRE, 50 persones per a la seva finca de Raïmat. Aquestes persones treballaven el raïm i, a més a més, produïen caixes de fruita per la empresa Mat Fruit SL, cobrant un sou de 1,8€ la hora!!!!

Escasses perspectives de reinserció
Fa uns anys, les persones preses tenien la possibilitat de reduir la condemna treballant: dos dies de condemna per dia treballat. El codi penal de 1995 (del molt progressista PSOE) va suposar la pràctica desaparició dels beneficis penitenciaris per treball, posant-nos al nivell dels codis penals de fa 200 anys.

L'estat no té cap problema en incomplir les seves lleis. La realitat ens mostra que malgrat que l'objectiu teòric de les presons, segons la pròpia constitució i la Llei Orgànica General Penitenciaria, cada cop imposen condicions més difícils i contradiccions. Cada nou Codi Penal endureix més les condemnes, crea nous delictes, allarga el període màxim d'estància a la presó, i en definitiva, criminalitza més encara la pobresa i la dissidència.
L'estat sempre té una solució: més persones preses, més presons i, aleshores, més treballadores i treballadors empresonats.

Els països existeixen de debò?

Matthew Tree
escriptor

A finals dels vuitanta vaig fer d'intèrpret a un congrés internacional de l'Associació Internacional de Treballadors a Bordeus. Mentre traduïa (tan bé com podia, ja que el meu castellà en aquella època era francament defectuós) les ponències dels delegats espanyols i llatinoamericans a l'anglès, no em vaig poder estar de fixar-me en un parell de detalls si més no curiosos.

Per començar, tot i que l'AIT i l'anarcosindicalisme en general sempre havia abominat de qualsevol mena de nacionalisme, tot defensant la coneguda teoria segons la qual els treballadors no tenen país i que són, abans de tot, ciutadans del món, tots els delegats enviats a Burdeus s'agrupaven ordenadament segons la seva nació d'origen. Així mateix, hi havia delegats italians, búlgars, japonesos, espanyols etcètera, tots classificats segons els estats que els havien vist néixer.

Que estrany, vaig pensar, que és precisament una organització anarquista que mostra tant de respecte per les fronteres marcades pels governs estatals. Al cap i a la fi, hi havia alternatives possibles: els delegats haurien pogut venir en representació d'uns espais geogràfics no-estatals (Àsia, Àfrica etc.), per exemple. Però no. Al congrés de l'AIT, de fet, només faltava que portessin els seus passaports a la boca.

Amb una excepció. Tot i que ja hi havia delegats britànics presents, ningú va trobar estrany que precisament en aquell congrés es reconegués oficialment l'existència d'una secció nova de l'AIT: la de l'Irlanda del Nord.

Vaig pensar, un moment, segons el pensament anarco-sindicalista tal com jo el coneixia, això és donar suport al nacionalisme en estat pur: l'Irlanda del Nord pertany oficialment al Regne Unit, i la minoria nord-irlandesa que considera, al contrari, que l'Ulster pertany a Irlanda i prou és una minoria declaradament nacionalista. I vet aquí que els anarco-sindicalistes del món li donen la raó. Però, vaig pensar, si donen la raó a aquesta minoria que defensa l'existència d'una entitat nacional encara no ratificada per cap estat, perquè no ho fan en el cas d'altres minories? Per què els delegats espanyols no demanen la creació de delegacions independents catalanes i basques? O els delegats francesos, la creació d'una delegació corsa, per exemple? O els japonesos, d'una del poble ainu, tan durament reprimit des de Tòquio?

De fet, vaig pensar, els casos de Catalunya i Euskadi, sobretot, criden al cel per ser reconeguts per l'AIT. Per començar, les seves cultures, territoris i idiomes són transfronterers: la seva mateixa existència és un desafiament de l'arbitrarietat de les fronteres estatals, en mostra l'absurditat.

Però, és clar, reconèixer la seva existència (o la de qualsevol altre país sense estatus jurídic) posa els anarquistes en general en una situació incòmoda, els col•loca en un atzucac ideològic del qual, aparentment, no hi ha cap sortida possible.

O bé, una de dues coses, o caixa o faixa: o bé decidim que els països i les nacions són invents al servei dels poders fàctics, que no corresponen a cap realitat científica, o que són ficcions sentimentals tan irracionals com qualsevol religió. En aquest cas, comportem-nos amb coherència. Deixem de parlar de tots els països i nacions. Per exemple, que el nom d'Espanya sigui tan abominat, en tant que referència nacional, que el nom de Catalunya, pels anarquistes castellanoparlants de la península

ibèrica. I que el mateix passi a totes les zones del planeta amb presència anarco-sindicalista. Que inventem, doncs, una nova xarxa de referències per descriure els llocs on vivim i treballem. Cosa que significaria, per cert, posar-nos completament fora dels marcs de referència habituals de la immensa majoria de la població mundial.

O bé, admetem que els països existeixen, d'una punyetera vegada.

I si admetem que existeixen, provem d'esbrinar què són, exactament. Qui té més raó, per exemple: un català del carrer que diu que Catalunya és una nació o un país perquè així ho sent, o un madrileny del govern central que diu que és una regió perquè així ho diu la llei? A qui li donaran la raó, els anarquistes? Què tenen a dir sobre el tema, els de la CNT, per exemple? Donen suport a l'estat, o donen suport al ciutadà ras que se sent més català que espanyol?

L'estat sí que sap a qui ha de donar suport. Entrevistat fa poc al Canal 33, un vell militar que havia assistit als judicis de l'anarco-sindicalista Joan Peiró i del president català Lluís Companys, a l'època de la postguerra, va admetre que el judici contra Peiró havia estat una farsa i que no l'haurien d'haver executat. Preguntat per si això també fos el cas amb Companys, el militar va etzibar que no, que no, que al Companys se li havia de matar ja que, i cito, era 'antiespañol'.

Millor anarquista que català, doncs, segons els militars feixistes. N'hi ha prou amb aquest exemple, dic jo, perquè els anarquistes que exerceixen a zones nacionalment ambigües com Catalunya o Euskadi reflecteixin si l'actitud simplista que han mantingut fins a la data – 'no som nacionalistes ni d'una cosa ni de l'altra' – potser no és res més que una excusa per no abordar tota la qüestió, tan complicada i tan important, arreu del món, de les identitats, culturals, lingüístiques, geogràfiques i – diguem-ho, per políticament incorrecta que sigui – nacionals.

Podria continuar durant unes quantes pàgines més, però no tinc temps, ja que s'acosten les vacances de setmana santa i he viatjar de Catalunya (un país fictici segons l'AIT) a Holanda (un país real, segons la mateixa organització). I trobaré, un cop més, quan explico als holandesos que no tinc la sensació de viure a Espanya, sinó que tinc la sensació real de viure a un país dit Catalunya, que seran sempre els holandesos més conservadors, més estrets de mires, que em diran que això de Catalunya és una ximpleria i així s'alinearan, inconscientment, amb els anarcosindicalistes del món.

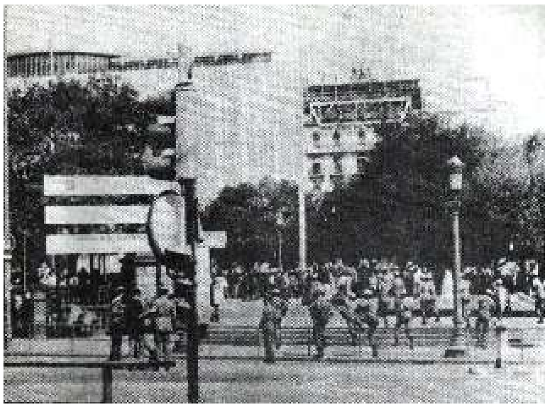

“Salvador” la pel•lícula sobre Puig-Antich:
molt més que una greu violació de la memòria històrica.

Ricard de Vargas-Golarons
ex-membre del MIL

Seguint amb el revisionisme històric i la recuperació per l’antifranquisme de moviments i persones que en els darrers anys del franquisme significaren pel seu anti-capitalisme revolucionari i anti-autoritarisme, es prepara enguany l’estrena d’una pel·lícula sobre la vida de Salvador Puig-Antich executat al garrot vil el 2 de març de 1974.

El film és una veritable mistificació, falsificació i manipulació històrica. Salvador al qual s’aïlla amb intencionalitat política de les lluites obreres i populars autònomes i anticapitalistes, sense les quals la seva vida i la seva mort no tenen cap sentit. Basada en el llibre “compte en rere” de Francesc Escribano, director de TV3, ple de mentides, ocultacions amb una intel·ligent transgressió de la seva vida. En Manuel Huerga, director del film produït per la multinacional Mediapro, augmenta encara mes la dimensió desinformadora, fraudulenta i provocadora, amb mes mentides i ocultacions, elevant anècdotes intranscendents a una total rellevància. Amagant així l’autèntica història de subversió revolucionaria i autònoma del moviment obrer mes radical de l’època i transformadora de la vida quotidiana, d’on te origen el Mil, com a grup de suport. Film d’acció morbosa, lacrimògena, reeixida telenovel·la que amaga i desfigura fets que no interessen a l’stablishmen nostrat actual, i a l’hora amb un clar i reaccionari polític.

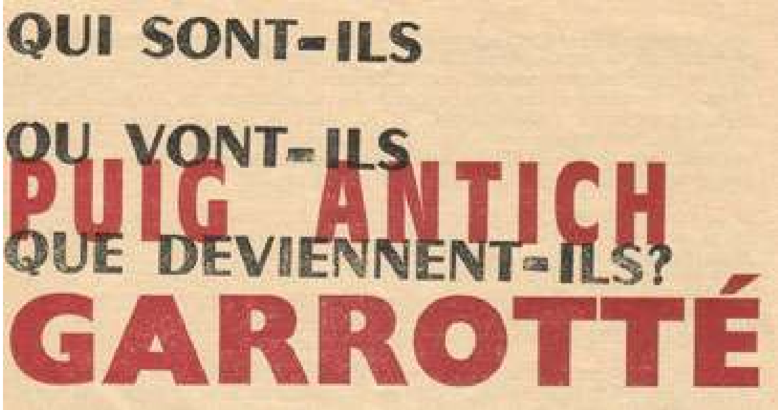
QUE ENS AMAGA EL FILM?

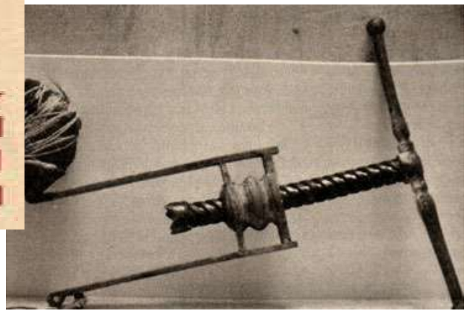
Aquest film silencia i oculta la complicitat de l’assemblea de Catalunya i sobretot del PSUC, força hegemònica de l’assemblea , en l’assassinat de’n Salvador Puig Antich. Ja que des de que fou condemnat a mort, al desembre del 73, fins a la seva execució, va fer tot el possible tant per desmobilitzar el poble català en solidaritat amb en Salvador com en ocultar i capgirar el seu significat revolucionari, utilitzant-lo tanmateix, un cop executat , pels seus interessos partidistes com un antifranquista.
És prou revelador, significatiu i premonitori en aquest sentit el poema de Josep Miquel Sarrià “D’AQUÍ A QUATRE HORES” del que esmentem el següent fragment.:

“(...) D’aquí a quatre hores, seràs només un nom.
El nom d’un mort flamant, reivindicable;
amb el que alguns polítics sense sang,
que es diuen esquerrans
i no han fet res per treure't el dogal d’una mort certa,
se’n faran pantagruèlica venjança
per els seus bruts, hipòcrites brams d’ase.

D’aquí a quatre hores passaràs a ser l’incòmode record
per la consciència d’alguns
que han fet veure que lluitaven,
i que el primer cluc d’ull que els ofereixin,
pactaran un seient al presbiteri,
amb els mateixos que, d’aquí a quatre hores,
vint-i-sis anys només, et mataran.

Josep Miquel Servià (Palamós) 2 de Març de 1974.

Per altra banda, silencia, ignora el context històrico-social de l'època. Silencia també l'aportació dels grups armats a la lluita de classes, a les vagues obreres, oblida d'on venien, com evolucionen i allò que varen aportar. També Silencia altrament, tot el moviment mes radical autònom- obrer, anticapitalista oposat al dirigisme del PSUC i dels altre grupuscles maoistes i troskistes, avantguardistes que volien controlar i dirigir el moviment obrer. És important en aquests anys les noves aportacions del Mil, lligades al moviment obrer mes combatiu que s'enfrontaren al reformisme i dirigisme imperant, obrint pas a l'autogestió, l'autoorganització, l'assemblearisme, trencant la divisió entre dirigents i dirigits, entre d'altres aportacions.

"És projectant-nos en el futur, sentint el pes del pressent, on radica la nostra raó d'ésser..."
Salvador Puig-Antich
La Model de Barcelona, desembre de 1973, fragment d'una carta escrita per a la seva germana Marçona

QUIN ÉS EL MISSATGE DE LA PEL·LÍCULA?

De fet però allò mes important i significatiu que es desprèn, que destil·la aquest film, que converteix, la tràgica mort de'n Salvador en un espectacle públic. Mes enllà de la violació de la memòria històrica, parteix de la falsa interpretació de que el règim franquista se n'anava a norris, queia a trossos per si mateix – d'aquí l'important anècdota, falsa ,insultant, del carceller Jesús Irurre, convertit en demòcrata i pro-obrer que fins i tot a la mateixa execució de'n Puig-Antich escridassa varies vegades en contra de'n Franco com a assassí. Aleshores en Salvador i els seus companys de lluita queden com uns eixelebrats, uns fora de lloc, ignorant tot el context de lluita obrera i popular, anticapitalista, amb possibilitats reals de transformació social, ja que el que calia aleshores, era fer política.

Així el missatge a la joventut que lluita amb plantejaments alliberadors, semblants als que defensava el Mil es clar: en Salvador Puig-Antich era un bon noi, però estava equivocat. Car així poden acabar tots aquells/es que s'enfronten a l'actual sistema d'opressió i d'explotació. Aquest no és el camí un camí que porta sempre al fracàs. Cal emprar els mitjans legals, institucionals, polítics del sistema i no enfrontar-se mai a la dominació que aquest exerceix. Car hom pot acabar si segueix l'exemple de'n Salvador i els seus companys molt malament.

Això no correspon en absolut a la trajectòria revolucionaria que seguí en Salvador i els seus companys, car mentre existeixi el domini i l'explotació del sistema capitalista, s'haurà de continuar lluitant.

Les garrofes i on s'hi cullen

Antoni Alarcon
sindicalista

És realment complex sintetitzar els sentiments, les motivacions humanes o les ideologies. Tal vegada hi ha qui creu que això és senzill quan disposes d'un corpus teòric reduït a la consigna, al dogma irrefutable que permeti estalviar l'exercici de llibertat primordial: el lliure pensament.

Aquest element creador, el pensament, té presència en totes i cadascuna de les activitats humanes, les defineix, estableix les línies bàsiques d'actuació personal o col•lectiva; el pensament basteix la nostra percepció del món, de la Història i de les relacions econòmiques que fonamenten les estructures socials.

La lliure elecció de l'objecte i el subjecte de la transformació social ens permet dibuixar amb claredat meridiana els agents que conflueixen en la lluita de classes i, malgrat condicionaments aliens, prendre'n partit per aquell col•lectiu del qual ens sentim part. El reduccionisme economicista és sempre excloent i, al meu entendre, antagònic de l'element definidor del pensament i l'acció llibertària: la capacitat de decisió.

La decisió estableix el vincle amb la col·lectivitat, ens autodeterminem en sentir-nos integrants de la classe treballadora, participem del procés d'emancipació social des de la nostra particularitat personal i, així, creem una xarxa d'afinitats, de solidaritat, que permet la vinculació al projecte col•lectiu. En el cas que ens ocupa parlem de la defensa, promoció i conquesta de nous drets socials per al conjunt de la classe treballadora.

Actualment, quan el capitalisme salvatge rep el nom de neoliberalisme econòmic, articular respostes col•lectives passa indefectiblement per dotar de capacitat de decisió els i les treballadores. Que l'anàlisi global d'aquest fenomen global consideri com a element bàsic de l'estructuració del discurs i els elements de resposta a la persona.

L'actual distribució internacional de treball estableix fronteres econòmiques que depassen les línies acolorides dels mapes. El països exclosos de la capacitat de decisió esdevenen bosses de treballadors i treballadores que no disposen de capacitat reguladora de les relacions laborals. Milers de milions de persones excloses dels àmbits de decisió on es dibuixen i impulsen modalitats contractuals, salaris, capacitats de supervivència, models de desenvolupament que consideren el medi natural com a valor de canvi, la disponibilitat o no d'aigua potable i relacions de neocolonialisme entre les diverses nacions del planeta.

En el bocí de món al qual hem tingut la sort o desgràcia de néixer, l'encert o desencert de decidir d'anar-hi a viure, l'esquema es reprodueix a menor escala però mantenint els elements dialèctics bàsics: asimetria en les condicions de vida, manca d'un repartiment equitatiu de la riquesa i els recursos i, un cop més, manca de capacitat de decisió per part de les persones menys afavorides per aquest sistema econòmic i polític fagocitador de vides i cultures, d'espècies i nacions.

Si em permeteu posar nom al nostre bocinet de món em referiré a ell com a Països Catalans i als connacionals com a catalans i catalanes.

Els i les catalanes en sabem molt de conjugar lluita pels drets nacionals i personals. Tenim bagatge en la lluita per a transformar l'escenari econòmic i dotar la classe treballadora de capacitat de decisió. De vegades l'hem encertada de ple; d'altres, però, hem comès errades descomunals que ens han de servir d'element d'anàlisi per a mirar endavant i construir un discurs propi aglutinador, generador d'esperances i capaç de dotar aquest poble i les persones que el componem d'elements de transformació social i nacional.

Un dels elements que s'ha demostrat útil per a la transformació social a casa nostra ha estat el sindicalisme. Defugint d'elucubracions trentistes, podem afirmar que el sindicalisme ha estat el model de participació popular més reeixit a aquest país. La capacitat generadora del sindicalisme ha estat, al meu entendre, producte de la possibilitat d'establir la lliure adhesió a la classe treballadora com a comú denominador de la col·lectivitat i les lluites socials.

Aquest comú denominador defineix les persones pel que fan, per la seva voluntat activa de participació i no pas pel lloc d'origen o la destinació. Redueix l'equació a la màxima simplicitat i permet copsar amb claredat el nostre lloc al món: Classe treballadora i Països Catalans. Com et busques les garrofes i on les hi cerques, se us acut alguna manera més senzilla de definit una col·lectivitat?

Davant de nous processos migratoris com l'actual el món del treball és bàsic per a permetre les persones nouvingudes afrontar el repte d'un nou procés de socialització, lluny dels seus orígens, colpejats per l'incertesa. Així mateix ens és necessari a nosaltres entendre i comprendre els nostres nous connacionals, establir lligams que parteixin de l'equació abans referida. garrofes i on les hi cerques.

En aquest sentit un dels grans reptes del sindicalisme és aconseguir la regulació de les relacions laborals de les persones nouvingudes ja que sense drets no es poden establir deures. Ambdós elements són indissociables per a establir codis de convivència, sia tàcita o explícitament.

Un altre aspecte imprescindible a considerar és l'establiment d'un Marc Català de Relacions Laborals que defineixi un escenari on aplicar els espais econòmics i de decisió catalans. Arribar a aquest estadi és bàsic per a impulsar mesures de protecció social que permetin a la classe treballadora d'aquest país esdevenir objecte i subjecte dels canvis socials que reclamem i la redefinició de les relacions que manté el nostre país amb Paris i Madrid.

Les metodologies de lluita concretes s'han d'establir en funció a les conjuntures socials i polítiques – negociació col•lectiva, vaga, conciliació...- però sense perdre de vista l'objectiu estratègic, l'alliberament nacional i social del nostre país, tot estructurant les tàctiques des de la participació col•lectiva per a aplicar-les des dels diversos àmbits de treball.

Per cloure aquesta aportació em permeto fer-ho amb paraules d'algú que de sindicalisme en sabia molt més que jo:

“ I us puc assegurar que aquests reaccionaris que s'autoanomenen catalanistes, el que més temen es el redreçament nacional de Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa. I com que saben que Catalunya no es un poble mesell, ni tan sols intenten deslligar la política catalana de l'espanyola.

En canvi nosaltres, els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdríem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt. La independència de la nostra terra no ens fa por.

Estigueu segurs, amics madrilenys que m'escolteu, que si es parlés seriosament d'independitzar Catalunya de l'Estat espanyol, els primers i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya, foren els capitalistes de la Lliga Regionalista i del Fomento del Trabajo Nacional.”

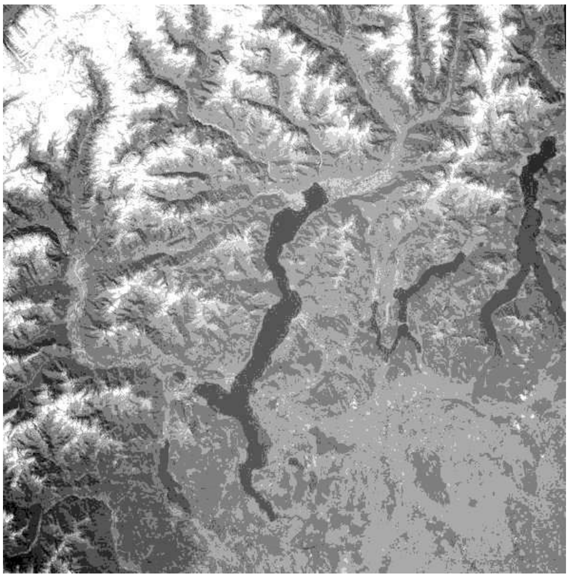
Salvador Seguí
a l'Ateneo de Trabajores de Madrid.

Pàtria i nacionalitat

Mijail Bakunin
filòsof

L'Estat no és la pàtria; és l'abstracció, la ficció metafísica, mística, política i jurídica de la pàtria. La gent senzilla de tots els països estima profundament a la seva pàtria; però aquest és un amor natural i real. El patriotisme del poble no és només una idea, és un fet; però el patriotisme polític, l'amor a l'Estat, no és l'expressió fidel d'aquest fet: és una expressió distorsionada per mitjà d'una falsa abstracció, sempre en benefici d'una minoria explotadora. La pàtria i la nacionalitat són, com la individualitat, fets naturals i socials, fisiològics i històrics al mateix temps; cap d'ells és un principi. Només pot considerar-se com un principi humà allò que és universal i comú a tots els homes; la nacionalitat separa als homes i, per tant, no és un principi. Un principi és el respecte que cadascú deu tenir pels fets naturals, reals o socials. La nacionalitat, com la individualitat, és un d'aquests fets ; i per això devem respectar-la. Violar-la seriosa cometre un crim; i, parlant el llenguatge de Mazzini, es converteix al principi sagrat cada vegada que és amenaçada i violada. Per això em sento sempre i sincerament el patriota de totes les pàtries oprimides.

L'essència de la nacionalitat.

Una pàtria representa el dret inqüestionable i sagrat de cada home, de cada grup humà, associació, comuna, regió i nació a viure, sentir, pensar, desitjar i actuar a la seva pròpia manera; i aquesta manera de viure i de sentir és sempre el resultat indiscutible d'un llarg desenvolupament històric. Per tant, ens inclinem davant la tradició i la història; o, més aviat, les reconeixem, i no perquè se'ns presentin com barreres abstractes aixecades, metafísica, jurídica i políticament, per intèrprets instruïts i professors del passat, sinó només perquè s'han incorporat de fet a la carn i a la sang, als pensaments reals i a la voluntat de les poblacions. Se'ns diu que tal o com regió - el cantó de Tesino [a Suïssa], per exemple -pertany evidentment a la família italiana: el seu llenguatge, els seus costums i les seves restants característiques són idèntics als de la població de Llombardía i, en conseqüència, deuria passar a formar part de l'Estat italià unificat. Creiem que es tracta d'una conclusió radicalment falsa. Si existís realment una identitat substancial entre el cantó de Tesino i Llombardía, no hi ha dubte alguna que Tesino, s'uniria espontàniament a Llombardía. Si no és així, si no es sent el més lleu desig de fer-ho, això demostra simplement que la Història real - la vigent de generació en generació en la vida real del poble del cantó de Tesino, i responsable de la seva disposició contrària a la unió amb Llombardía - és alguna cosa completament distinta de la història escrita en els llibres. Per altra banda, deu assenyalar-se que la història real dels individus i els pobles no només procedeix pel desenvolupament positiu, sinó, molt sovint, per la negació del passat i per la rebel·lió contra ell; i que aquest és el dret de la vida, l'inalienable dret de la pressent generació, la garantia de la seva llibertat.

La nacionalitat i la solidaritat universal.

No hi ha res mes absurd i al mateix temps més nociu i mortífer per al poble, que erigir el principi fictici de la nacionalitat com a ideal de totes les aspiracions populars. El nacionalisme no és un principi humà universal. És un fet històric i local que, com tots els fets reals i inofensius, té dret a exigir general acceptació. Cada poble, i fins a la més petita unitat ètnica o tradicional, té el seu propi caràcter, la seva específica manera d'existència, la seva pròpia manera de parlar, de sentir, de pensar i d'actuar; i aquesta idiosincràsia constitueix l'essència de la nacionalitat, resultat de tota la vida històrica i suma total de les condicions vitals d'aquest poble. Cada poble, com cada persona, és involuntàriament el que és, i per això té un dret a ser ell mateix. En això consisteixen els cridats drets nacionals. Però si un poble o una persona existeix de fet d'una forma determinada, no se segueix d'això que un o una altra tinguin dret a elevar la nacionalitat, en un cas, i la individualitat en un altre com principis específics, ni que deguin passar-se la vida discutint sobre la qüestió. Per contra, com menys pensin en si mateixos i més imbuïts estiguin de valors humans universals, més es vitalitzen i carreguen de sentit tant la nacionalitat com la individualitat.

La responsabilitat històrica de tota nació.

La dignitat de tota nació, com la de tot individu, deu consistir fonamentalment que cadascun accepti la plena responsabilitat dels seus actes, sense tractar de desplaçar-la a uns altres. No són molt estúpides totes aquestes lamentacions d'algú queixant-se amb llàgrimes als ulls de qui l'ha corromput i li ha posat en el mal camí? I el que és impropi en el cas d'aquest algú està certament fora de lloc en el cas d'una nació, el mateix sentiment del qual l'autoestima hauria d'excloure qualsevol intent de carregar a uns i altres amb la culpa dels seus propis errors.

Patriotisme i justícia universal.

Cadascun de nosaltres deuria elevar-se sobre aquest patriotisme estret i mesquí per al qual el propi país és el centre del món, i que considera gran a una nació quan es fa témer pels seus veïns. Deuríem situar la justícia humana universal sobre tots els interessos nacionals. I abandonar d'una vegada per sempre el fals principi de la nacionalitat, inventat recentment pels dèspotes de França, Prússia i Rússia per a aixafar el sobirà principi de la llibertat. La nacionalitat no és un principi; és un fet legitimat, com la individualitat. Cada nació, gran o petita, té l'indiscutible dret a ser ella mateixa, a viure d'acord amb la seva pròpia naturalesa. Aquest dret és simplement el corol·lari del principi general de llibertat. Tot aquell que desitgi sincerament la pau i la justícia internacional deuria renunciar d'una vegada i per sempre el que es diu la glòria, el poder i la grandesa de la pàtria, a tots els interessos egoistes i vans del patriotisme.

Humor

El nostre passat

La Fàbrica

Vida a les fàbriques barcelonines del SXIX

Ens trobem a la segona meitat del S XIX. Barcelona bull d'activitat. Cada cop el nombre de fàbriques que ocupen el ja dens espai de la ciutat és major. Es tracta d'espais insalubres. Les més grans, generalment les que ocupen els municipis del voltant de la ciutat, com Sants o Gràcia han estat construides i pensades com a fàbriques. Les que es troben a l'interior en molts casos són a espais adaptats, com a antics convents, i la llum acostuma a esser escassa. Es tracta de llocs atapeits on treballa molta gent, sense ventilació i amb un soroll ensordidor, doncs les màquines són constantment enceses.

Els obrers eren ja en aquells moments la gran part de la població. A les fàbriques, la majoria tèxtils, la dona portava a terme una gran part del treball. També els nens, a partir dels 5 anys, tenien gran importancia doncs pel fet de ser més petits que els homes i les dones se'ls hi encarregaven feines perilloses com introduir-se dintre de les màquines per solucionar problemes técnics, tot és clar, sense aturar la màquina, doncs això podia produir perdues económiques importants. Molts foren els que moriren o patiren impotants amputacions pels sistemes de corretges. Qui resultava lisiat a una fàbrica ja només podia dedicar-se a captar.

L'atur era molt elevat, així que conservar la feina, fos en les condicions que fos era molt important. Els obrers tenien sous i categories molt diferents segons les tasques que es desenvolupaven o segons d'altres criteris. Les dones cobraven menys que els homes i els nens encara cobraven menys. Els sous es pagaven un cop per setmana.

A partir dels anys 30 els obrers començaren a organitzar-se. A l'estat espanyol aquest moviment tindrà unes caracteristiques especials, doncs gairebé sempre es mourà sota una forta repressió i la lluita inicial es centrarà en el propi fet de poder-se organitzar. En inici es van poder trobar associacions d'ajud mutu, per problemes que puguessin anar sorgint. Les principals protestes foren per les condicions de vida, la jornada laboral, els sous, etc, però sense presentar programes de canvis.

Un primer moviment que va tindre gran força fou el luddisme, que promulgava la destrucció de la màquina. Aquesta era vista com una enemiga de l'obrer, doncs reduia el nombre de treballadors. A Catalunya el luddisme va arribar a tindre tanta força que amb l'aparició de les Selfactines, un nou model de màquina filadora, es van produir importants revoltes i cremes de màquines, tantes que fins i tot les propies Selfactines es van arribar a prohibir.

Amb aquesta situació explosiva només calien espurnes com les que supossaven els consums o les lleves per tal que tot esclates en les conegudes bullangues. Els consums eren els impostos dels municipis sobre els menjars més habituals. Això era controlat als burots d'entrada a les ciutats, que encara eren amurallades. Les lleves eren absolutament discriminatories, doncs qui podia pagar els suficients diners o pagar a un substitut es podia lliurar de ser allistat, de forma que eren els obrers la carn que alimentava les guerres colonials dels burguesos.

Agenda

Divendres, 21 d'abril del 2006
Festa-Presentació "La Rosa dels Vents"
(Col·lectiu Negres Tempestes)

20h Presentació de "La Rosa dels Vents" + Exposició "Autonomia obrera i acció directa dels anys 70" del KOLP La Fera.
22h Festa Rockera amb dj's Agus i Marc
(Fins a les 2 hores)
CSA Can Vies
C/ Jocs Florals 42
Sants - BCN

Dilluns, 1 de Maig del 2006
Manifestacions arreu dels Països Catalans

LES 3es FESTES DE LA TERRA [El Prat]

Divendres 21 d'abril del 2006
19.-h. Presentació del NOU Col•lectiu autònom i anti-autoritari Pratenc –Catarko-
19,15-h. Xerrada-Debat: "Anarquisme i lluites d'alliberament nacional" A càrrec de Ricard de Vargas-Golarons. Exmembre del MIL
21.00-h. Sopar solidari (*Bo d'Ajut 12€) amb les comunitat indígenes autònomes de Txiapes.
23.00-h. Festa de la terra.ra.
Dissabte 22 d'abril del 2006
13.00-h. Vermut popular
14.00-h. Dinar casolà (6€)
17.00-h. Sobretaula
+Expocició sobre el periode republica els dos dies.
Kasal Okupat del Prat "Alta tensió"
C/Dr. Soler i Torrrens, núm. 36
Prat del Llobregat
(al costat de l'estació) RENFE
Busos:65, 165, L10, N16, N17